

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

PODAJ PRST

PODAJ PRST

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

PODAJ PRST

slovar

Text © Dominik Dán 2025
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-7299-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu
zdať akési povedomé...*

Invenit arma furor.

Zúrivosť si zbraň nájde.
Kto chce psa biť, palicu si nájde.

(Lucanus)

Venujem Miuške a Mashenke, našim pudlinkám.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
Mgr. Anne Kratochvílovej, Mgr. Zlatici Pijákovej,
Mgr. Vladimírovi Pijákovi, MUDr. Denisovi Valentovi,
PhD., MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

Správa z tlače

Verejnosť šokovala správa už o druhom tragickom úmrtí postihnutého dieťaťa na elektrickom invalidnom vozíku. Na rozdiel od prvého prípadu tentoraz to videli očití svedkovia – potvrdili, že včera vo večerných hodinách sa na Lieskovskej ulici dal elektrický invalidný vozík samovoľne do pohybu – zlyhalo riadenie aj brzdy. Matka osemročného Tibora K. nechala invalidný vozík aj so synom odstavený na chodníku pred potravinami, pretože syn zaspal a nechcela ho budiť. Počas nakupovania sa invalidný vozík so spiacim dieťaťom pohol dolu chodníkom, prešiel na trávnatý zráz, rozbehol sa a vrazil do zábradlia. Dieťa prepadlo cez zábradlie a spadlo z osemmetrovej betónovej opornej steny na železničný zvršok. Pri páde malý Tibor utrpel poranenie hlavy nezlučiteľné so životom. Podľa vyjadrenia matky invalidný vozík kúpili pred pol rokom a Tibor sa ho naučil ovládať. Podľa vyjadrenia svedkov sa Tibor zobudil a ovládacou pákou sa snažil vozík riadiť a brzdiť, ale riadenie a brzdný systém zjavne zlyhali. Vzhľadom na to, že ide už o druhý podobný prípad v krátkom čase, oslovili sme zástupcu firmy COVEX, Ing. Hodeka, výhradného dovozcu špecializovaných elektrických invalidných vozíkov na náš trh, aby zaujal stanovisko. Ing. Hodek nás ubezpečil, že invalidné vozíky dovážané jeho firmou majú riadnu homologizáciu, prešli všetkými bezpečnostnými testami, ktoré vylučujú akúkoľvek skrytú závalu a sú absolútne bezpečné a spoľahlivé. Napriek tomu už vydal pokyn, aby boli elektrické invalidné vozíky radu VX stiahnuté z predaja, kým nebude uzavreté policajné vyšetrovanie a kým nebudú známe výsledky expertízneho skúmania. O výsledku vyšetrovania budeme informovať.

(Týždeň plus č. 11 / 2004, ročník XII., s. 16 – 17)

1

MAREC 2004

Kam sa stratil Kuky? Nikto nevedel. A tým sa to všetko začalo.

Hanzel sa ženil. Na tretiu marcovú sobotu si objednal zubaté jarné slnko na plný úväzok a objednávka bola splnená na sto percent – asi mal tam hore niekoho alebo jednoducho podplatil meteorológov.

Tretiu marcovú sobotu mal podľa mesačného rozpisu služieb výjazd Krauz, ale šéf oddelenia vražd sa vztýčil za stolom ako rozdráždená indická kobra.

„Tak na to by som sa pozrel!“

A pozrel sa – ani sa nemusel rozčúliť, kolegovia z majetkovej kriminálky boli kolegiálni, zvlášť ich šéf.

„Kto? Oto? Neblázni! V jeho veku?“

„V akom veku?“ bránil kolegu Mayor. „Oto nemá ani šesťdesiat, niečo po päťdesiatke...“

„Po päťdesiatpäťke,“ spresnil šéf majetkovej kriminálky.

„... tak päťke, je tam toho, rôčik hore-dolu, ale inak je to chlapčisko na svojom mieste...“

„A na čom mieste by mal byť?“

„... ešte všetkého schopný,“ dodal Mayor, schuti sa zasmial na vlastnom dvojzmyselnom vtipе.

„Verím ti, veď sa udržuje v kondícii,“ súhlasil kolega šéf.

„Udržíje-neudržíje, preto ti nevolám. Rišo má v sobotu výjazd.“

„Náš? Tomašík?“

„Náš, Krauz.“

„Aha.“

„Čo – aha! A v sobotu sa Oto žení!“

„Škoda,“ vzdychol si šéf majetkovej kriminálky. Z hlasu bolo cítiť, že Krauza úprimne ľutuje. „Ale na druhej strane – dobre pre Ota, o jedno svadobné menu menej, aspoň ušetrí.“

„Ty, počúvaj...“

„Dobre, dobre,“ smial sa šéf do slúchadla, „nerozčuľuj sa, Šani, pochopil som. Dám tam niekoho od nás a zmenu výjazdu zahlásim aj na operačnom stredisku. Mám to u teba.“

„Máš to u mňa.“

„Počkaj! Kým ťa mám na drôte... A koho si vlastne berie? Všetci sa ma budú pýtať.“

„Soňu.“

„To je tá baba, čo ju zachraňoval na Vianoce?“

„Tá.“

„Pred týždňom som ju videl na chodbe.“

„Prišla nás osobne pozvať. Všetkých, celé oddelenie.“

„Tak vtedy som ju videl. Počúvaj, Šaňo, ale to je kus jak sviňa! Nahodila si taký slušivý slivkovomodrý kostým, ritka jedna báseň. Má to niekto šťastie. Koľko má?“

„Čoho?“

„Rokov! Čoho asi.“

„Jedno, koľko má, hlavne, že im to klope.“

„Aspoň desať rokov,“ dobiedzal šéf.

„Akých desať rokov?“

„Je medzi nimi rozdiel. Šaňo, nie je to veľa?“

„Predstav si, že nie je! Hovorím, hlavne, že im to klope.“

„Keď myslíš.“

„Myslím, a teba do toho nič!“

„Dobre, dobre, nevyskakuj hneď, nič som tým nemyslel. Ako hovorím, všetci mu to prajeme a prideme mu zagratulovať. Pošlite svadobné oznámenie, nech vieme, kedy a kam.“

„Určite, aby ste sa nám natlačili na svadobnú hostinu a všetko nám požrali a vyslopali, máš ho vidieť! Pekne sedzte na riti v kanceláriách a slúžte aj za nás! Takže môžem s tým výjazdom rátať? Je to nabetón?“

„Vybavené, Šaňo, môžeš sa spoľahnúť.“

Šéf vraždárov položil, pomädlil si ruky – s takou hladkou výmenou výjazdov ani nerátal. Zabudol, že Hanzel je klasa a palce mu držia nielen chlapci z oddelenia vrážd.

Šéf oddelenia majetkovej kriminálky si pri spomienke na Sonin zadok vzdychol: Má to niekto šťastie!

Nebol sám, kto si vzdychol, pred dvomi týždňami ho predbehol Váňa – Hanzel práve oznámil kancelárii, že sa bude ženiť.

„A musíš sa?“

„Kuky, ty si ale kus hovädziny!“

„No nie, Oto, ja len, aby sme v tom mali jasno! Keď sa narodí malé hanzlíčatko, to budú samé maródky, óčeerky, soplíky, potom mu pôjdu zúbky, potom chytí sračku a milý tato bude viac doma ako v robote. Kto bude za teba slúžiť? Bez-tak sa tu ideme potrhať!“

„Presne tak, presne tak,“ namáhavo sa ozvalo z kúta – Chosé si práve vykladal nohy na stoličku, aby odľahčil zadok a chrbát, od rána ich už mal od nepohodlného kresla otlačené.

„A koho si vlastne ideš brať?“ zaujímal sa Váňa.

„No koho asi? Soňu!“

„To je už také vážne? Všet len toť na Vianoce si jej dával umelé dýchanie – a už je ruka v rukáve?“

„Nič som jej nedával, ona mi dala...“

„Veď hovorím!“

„Večeru!“ márne sa bránil Hanzel, aj tak sa vyškierala celá kancelária.

„Počúvaj, Oto, a čo vlastne robí?“ dobiedzal Váňa. „Zabudol som, alebo si nám to ani nehovoril.“

„Vedúca školskej jedálne.“

„Čože!? Vedúca školskej jedálne,“ slastne si vzdychol Váňa. „Bože, tie obrovské hrnce... Má to niekto šťastie!“

Pri predstave obrovských školských kotlov a hrncov sa Váňa rozplýval blaženosťou.

„Edko, počúvaj ma.“ Hanzel sa obrátil na starého kama-ráta, so zasneným Váňom sa už nedalo rozumne debatovať.

„Samé ucho.“

„Potrebujem svedka.“

„Načo? Čo si vyviedol?“

„Na svadbu!“

„Aha, takže sa len chystáš niečo vyvieť.“

„Nič sa nechystám vyvieť, chcem sa oženiť. To vdovci robievajú.“

„Málokedy, väčšinou si vážia slobodu.“

„Zažil som, stačilo. Verte mi, taká sloboda – nič moc. Edko, tak čo bude s tým svedkom?“

„Niekoho ti zoženieme.“

„Edo!“

Burger zložil noviny, zadusil cigaretu, zhlboka si vzdychol, vážne sa zamyslel.

„Oto, vieš, ako nenávidím funkcie.“

„Jeden svedok, je tam toho.“

„Je tam toho viac, ako si myslíš, je tam zodpovednosť.“

„Aká? Jeden podpis na úradnú listinu!“

„A potom? O rok? O dva? Prídeš sa mi vyplakať na plece, že to bol omyl, že ty si to tak nemyslel, že ona je bosorka, týra ťa každý boží deň a chceš s tým skončiť. Aj ona príde, tiež sa mi vyplače na pleci, aby som ti prehovoril do duše, aby si neblbol, aby som dosvedčil, že si si ju bral z lásky a sľuboval si jej šťastný život vo dvojici až do smrti, a hop! Už sme doma! Už je tu žiadosť o vážne svedectvo, a nieže je tam toho, jeden svedok, milý Oto! A čo ja? Ako budem pred vami vyzeráť? Komu mám dosvedčiť, starému kamarátovi alebo krásnej vedúcej školskej jedálne?“

Kým sa Hanzel zmohol na odpoveď, predbehol ho Váňa.

„Keď sme pri tej jedálni, Oto, koľko toho môže denne priniesť taká vedúca školskej jedálne domov? Chodíte vôbec do obchodu? Kupujete nejaké potraviny? Varíte?“

„Váňa, prestaň stále myslieť len na svoj bachor, my tu riešime vážne otázky svedeckého podpisu do matričnej knihy manželstiev a následky, ktoré ako svedok budem znášať, ak to Oto poserie,“ zahriakol ho Burger.

„No počkaj,“ debata o svedkoch zaujala aj Krauza. „A čo keď to poserie Soňa?“

„Ona bude mať svojho svedka, nie? Hádám si nemyslíte, že to dosvedčím obom naraz?“ zhrozil sa Burger. „Soňa ma nezaujíma, mne ide len o kamaráta.“

„Dobre,“ Hanzel zdvihol ruky, aby zastavil príval ďalších diskusných príspevkov. „Dobre, tak ja teda pred všetkými miestoprísazne vyhlasujem, že si dotyčnú Soňu Lopošovú beriem z čistej lásky a nikdy sa s ňou nerozvediem, aj keby ma ako bosorka týrala každý boží deň, ergo, príslušný svedok Eduard Burger svojím podpisom nepodstupuje nijaké riziko, a už vôbec nie riziko vyplakávania na jeho pleci.“

Spustil ruky, položil ich na stôl, zvedavo zagánil na kolegu. Burger si chvíľu v duchu opakoval kolegovu prísahu, nenašiel nijaký háčik, opatrne prikývol.

„To je už iná reč. Za týchto okolností by som to možno aj vzal, ale je tu ešte jeden zádrh.“

Všetci spozorneli.

„Čo svedočné? Každý svedok má nárok na úhradu ušlej mzdy a nákladov spojených so svedčením, takzvané svedočné. Čo dostanem?“

Hanzel ani na chvíľu nezaváhal.

„Budeš sedieť skraja stola na prvom mieste, najbližšie ku kuchyni. Budeš obslúžený prvý a dostaneš tie najlepšie a najväčšie kúsky, v prípade požiadania aj dvakrát.“

„Hovno, tam sedím ja!“

„Váža, ty drž hubu, ty ešte nie si pozvaný. Edko, navyše pred teba postavím najväčšiu fľašu vodky, čo dostanem ako svadobný dar.“

Burger spokojne prikývol – viac si svojou tvrdohlavosťou a obozretnosťou ani nemohol vydupať.

Všetci sa usmievali, všetci sa bavili, len Váža si smutne šomral pod nos.

„Takže ja nie som ani pozvaný. No pekne, a to som mu chcel natrieť na chlieb čerstvú domácu pečenučku s kusom podbradka. Trt makový! Že sa ja blbec vôbec snažím.“

„Váža, neskuč! Aby si vedel, tak ja ťa teda tu pred všetkými slávnostne a oficiálne pozývam na sobáš aj k svadobnému stolu,“ zľutoval sa Hanzel.

„A to miestečko na kraji stola?“ Váža ožil ako šibnutím čarovného prútika a už aj vyjednával.

„Máš smolu, to je už obsadené, ale hneď vedľa by bolo jedno voľné.“

Viac mu nebolo treba, už boli spokojní všetci v kancelárii a netrpezlivo čakali, kedy to vypukne.

Do kancelárie sa votrela Petra odvedľa.

„Môžem?“

„Čo sa pýtaš? Ty môžeš vždy,“ pozval ju Chosé.

„Či vás neruším v nejakej dôležitej práci.“ S obavami sa zahľadela na Chosého v kresle – nie, zbytočné obavy, jeho asi v dôležitej práci nerušila.

„Edko, za tebou idem.“

„Nech sa páči, samé ucho.“

„Prišli mi výsledky z expertízy na tie invalidné vozíky.“

„Aha.“

„Chcel si vedieť výsledok. Expertíza potvrdila, že z konštrukčného hľadiska sú v poriadku, výrobca nepochybil, ale našli nejaké amatérske zásahy do elektromotora a brzdo-
vého systému. Budú to ešte skúmať.“

„Amatérske zásahy?“

„Budú to skúmať, neviem presne.“

„Keď niečo príde, hneď mi to oznám.“

„Samozrejme.“

„O čom je reč?“ zapojil sa Krauz. „Aké invalidné vozíky?“

„Tie dva, čo sa samy od seba rozbehli.“

„Aha. Bolo to v novinách,“ spomínal Krauz. „Vzbudilo to nezvyčajný záujem verejnosti. Prečo do toho rýpeme?“

„Prečo sa pýtaš?“

„Lebo jeden z tých prípadov sa týka Sylviinej kamarátky, presnejšie, jej kolegyňa má... má...“ váhal, nevedel si spomenúť na rodinný vzťah. Keď mu to Sylvia vysvetľovala, ako vždy počúval len na pol ucha. „To je jedno, je to buď sestra alebo švagriná, možno sesternica, neviem presne, ale stalo sa to v ich rodine. Netušil som, že do toho rýpe aj oddelenie vražd.“

„Neoficiálne,“ spresnila Petra. „Šéf mi dal za úlohu nenápadne na to dozrieť, lebo do kancelárie ministra vnútra prišli dva listy, jeden anonym, druhý podpísaný, takmer rovnaký text, že ide o cieľenú sabotáž konkurenčnej firmy, je to plánovaná dvojnásobná vražda, a hop! Len čo ide o kanceláriu ministra a objaví sa slovíčko vražda, už sú šéfovia predpokladajú a už máme behave nohy.“

„Jasné,“ prikývol Krauz, lebo v prípadoch zaslaných ministrovi bolo naozaj jasné, kto to bude vyšetrovať.

„Kto robil expertízu?“ zaujímal sa Burger, keďže informácia bola určená jemu. „Naši?“

„Nie, výhradný dovozca vozíkov požiadal nezávislý úrad, patrí to pod úrad vyšetrovania leteckých a lodných nešťastí. Oni majú na mechanické expertízy najlepšie laboratórium.“

„Výborne, takže všetko je v poriadku,“ uzavrel Burger.

„Čo s tým?“ zaujímala sa Petra.

„Máš na to vyšetrovacie číslo?“

„Nie, oficiálne v tom nič nerobíme.“

„Potom je to jednoduché, počkaj na ucelenú expertízu, napíš správu, prilož kópiu expertízy a založ to do skrine. Rok to nechaj vykvasiť a ak sa o prípad nebude nikto zaujímať, môžeš celý spis šmariť do koša.“

Petra prikývla, s takýmto riešením bola spokojná. Už chcela odísť a napísať zbytočnú správu, no zháčila sa.

„Čo ste sa tak vyškierali, keď som prišla? Na mne?“

„Nie,“ upokojoval ju Hanzel, „prišla si vo chvíli, keď som túto bandu nevydarenú pozval na svadbu.“

„Čože!? Tak predsa! Vedela som to od začiatku, Oto, od prvého momentu, keď som vás sledovala, ako sa držíte za ruky, ako sa muckáte, ako...“ Petra sa zarazila, pricapila si dlaň na ústa, uvedomila si, čo hovorí, a hlavne, pred kým.

„Petrisko! Ty si nás sledovala!?“ zdúpnel Hanzel.

„Samozrejme, som fízal, nie? Ako inak som mala zistiť, ako ste ďaleko?“

„Nijako! Prečo by si mala niečo zisťovať?“

„Zvedavosť. Hovorí ti niečo mučivá zvedavosť? Všetci chceli vedieť...“

„Ja nie“ ohradil sa Burger.

„Ani ja,“ rýchlo sa pridala Krauz.

„Mne by to ani nenapadlo,“ kontroval Chosé.

„Ja ani netuším, o čom to dievča sľieta,“ nedal sa Váňa.

„Vy hajzli hnusní!“ neveril Hanzel. „Vy ste ju nahovorili! Ruším všetky pozvania na svadbu!“

„Ale oni ma donútili!“ zúfalo sa bránila Petra.

„Ako?“

„Navrhli mi to a mne sa to náramne páčilo,“ previnilo sklopila zrak.

„Oto, pochop,“ žehlil najstarší, „bolo to v tvojom záujme, išlo nám o tvoje šťastie, o tvoju budúcnosť. Nemohli sme ťa nechať napospas nejakej...“ radšej ani nedokončil, aby Soňu nechtiac neurazil.

„O moje šťastie?“ neveriaci sa spýtal Hanzel. „Tak dobre,“ vydýchol, zahral, že sa mu ulavilo. „Tak teda, keď vám išlo o moje šťastie, tak odvolávam, čo som odvolal, a sľubujem, čo som sľúbil – ste pozvaní. Všetci, vrátane tohto čiernovlasého zázraku z vedľajšej kancelárie.“

Odrazu sa všetci usmievali, každý bol spokojný, len Váňovi stále niečo vrtalo v hlave.

„Moment, vážení, vytešujete sa, akoby ste už mali prvý svadobný chod za sebou, ale ešte tu nezaznelo to hlavné!“

Nechápali.

„Kedy to vypukne?“

„Aha,“ pochopil nádejný ženích. „V sobotu dvadsiateho marca.“

2

Sobáš bol o tretej popoludní.

„Miláčik, prosím ťa, pohni si!“

Krauz už dobrú hodinu sedel na gauči v obývačke. Vyumývaný, oholený, nahodený v kvádre netrepezlivo prepínal jeden program za druhým, ani neregistroval, čo vysielajú, len zabíjal čas.

„Chcem byť najkrajšia,“ zakričala Sylvia z kúpeľne.

„Si najkrajšia, aj keby si išla len v župane s natáčkami na hlavu, ale sú už skoro dve, kým tam prídeme, kým sa usadíme... a okrem toho vieš, že nerád chodím na poslednú chvíľu.“

„Keby si ma nezdržoval, už by som bola.“

„Ako ťa zdržujem?“

„Už si okúpaný?“ Sylvia odpovedala na otázku otázkou.

„Samozrejme.“

„A poznáš Archimedov zákon?“

„Poznám. Teleso ponorené do kvapaliny je nadľahčované...“

„Nie ten, ten nový!“

„Už je aj Archimedov zákon nový?“

„Samozrejme. Teleso ponorené do kvapaliny by si tú vaňu mohlo občas po sebe aj umyť.“

„Toto znenie Archimedovho zákona ešte nepoznám. Odkiaľ to máš?“

„Sformulovalo ho kolégium týraných žien.“

„Čo ty máš spoločné s kolégiom týraných žien?“

„Som predsedníčka.“

„Určite! Čím ťa tak strašne týram?“

„Vždy musím po tebe umývať vaňu a práve teraz ma to zdržuje.“

„Výborne, takže vinníka sme našli, môžeme sa venovať prípravám. Prepáč, srdénko moje týrané, ale aj tak si pohni!“

„Už som hotová, ešte minútku.“

Krauz si zmučene vzdychol – takže ďalšia polhodina!

„Včera som bola v salóne krásy, už sa len trochu poupravujem a som hotová.“

„Kde si bola?“ Krauz nerozumel, dvere na kúpeľni sa samy privreli.

„V salóne krásy!“

„A kedy to začne účinkovať?“

„Choď do...“ posledné slovo splynulo so šušťaním vody, ale detektívova fantázia mu napovedala, presne vedel, kam ho manželka poslala.

Do sobášnej siene to stihli len tak-tak, ale stihli. Obrad bol zbytočne dlhý, aspoň Krauzovi taký pripadal, asi preto, lebo ho tlačili nové topánky. Prezieravo si vzal aj staršie na prezutie, no slávnostné chvíle svojho kolegu musel vytrpieť v nových. Aj Burger za Hanzelovým chrbtom sa ošíval, prešľapoval z nohy na nohu, vrtel zadkom – Krauz sa chápavo uškrnul, všimol si, že nie je sám, čo si na svadbu obul fungláče rovno zo škatule. Alebo sa nestihol vycikať, ale Krauz by skôr stavil na fungláče.

Prišli všetci, celé oddelenie a veľa starých kolegov z iných oddelení – Hanzel slúžil dlho, za tie roky sa nazbieralo kamarátov až-až. Aj chlapci z okresov prišli potriasť pravicom a škodoradostne sa usmiať, darmo, Hanzel a Burger boli najstarší, najpopulárnejší.

Z nevestinej strany bola návštevnosť slabšia, dokonca ani sestra nechcela prísť.

„Musíš sa?“ bola sestrina reakcia, keď jej Soňa oznámila, že sa bude vydávať.

„Neblázni.“

„Čo neblázni? Nikdy nehovor nikdy. Je to ten policajt?“

„Je.“

„Sexujete spolu?“

„Kveta!“

„Čo Kveta! Tak sexujete?“

„Áno.“

„No vidíš!“

„Nemám sedemnásť.“

„Veď práve! V tvojom veku by to bola skôr hanba než požehnanie.“

„Na vek sa vykašli, máme sa radi.“

„Nehodí sa k tebe.“

„A to už ako môžeš vedieť?“

„Pije.“

„Povedal kto?“

„Všetci policajti pijú.“

„A Karči? Pil a ani nebol policajt, bol futbalista. Futbalisti pijú možno viac ako policajti, a ako dlho ste to spolu ťahali. A keby sa nestala tá tragédia, ťahali by ste to ďalej, tak čo si vymýšľaš také hlúpe argumenty?“

„Ponocuje, fláka sa po nociach.“

„Keď je v službe, tak musí.“

„Určite má na každý prst desať báb.“

„Nemá.“

„Teraz ti vrátim otázku: A to už ako môžeš vedieť?“

„Lebo od Vianoc sme každý deň spolu, už aj u mňa pre-spáva, všimla by som si.“

„Je starší.“

„O slabých desať rokov, je tam toho.“

„Poznáte sa len krátko.“

„Krátko, ale intenzívne, hovorím ti, že sme každý deň spolu, spoznala som ho, aj on mňa, máme veľa spoločného, na všetkom sa zhodneme a nehráme divadielko. Ako sa hovorí, sadli sme si.“

„A o rok si budeš chcieť odsadnúť. Nemôžete ešte počkať, kým si budeš stopercentne istá?“

„Som si stopercentne istá!“

„Aj tak tomu nedávam bohvieakú perspektívu.“

Kveta pochopila, že sestra je už skalopevne presvedčená a akékoľvek prehováračky nemajú zmysel. Jediné, čo ju upokojovalo, že sestra neoplýva bohatstvom, takže o sobášneho podvodníka v tomto prípade asi nejde. Aj tak sa zdráhala prísť na svadbu.

„Mám smútok.“

„Chápem, že tri mesiace po smrti manžela nemáš chuť na svadobné tancovačky, ale aspoň na obrad by si mohla.“

Sestra uznala a prišla, aj si sadla do prvého radu pre najbližšiu rodinu, hoci celá v čiernom. Aj synovec a neter prišli,